

Skarżący wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w części, w której uznaje dotacje na zobowiązania z tytułu świadczenia usług publicznych udzielone Caremar, Toremar, Siremar i Saremar, za pomoc w rozumieniu art. 87 Traktatu,
- w razie nieuwzględnienia powyższego wniosku, stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w części, w której uznaje dotacje na zobowiązania z tytułu świadczenia usług publicznych udzielone Caremar, Toremar, Siremar i Saremar, za nową pomoc, a nie pomoc istniejącą,
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty są podobne do przedstawionych w sprawie T-265/04 *Adriatica di Navigazione i inni/Komisja* (¹).

(¹) Jeszcze nie publikowana w Dz.U. Unii Europejskiej.

Skarga wniesiona dnia 22 lipca 2004 r. przez Centro Provincial de Jóvenes Agricultores de Jaén przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa T-295/04)

(2004/C 251/49)

(Język postępowania: hiszpański)

Dnia 22 lipca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Radzie przez Centro Provincial de Jóvenes Agricultores de Jaén, z siedzibą w Jaén (Hiszpania), reprezentowane przez José Francisca Vázquez Medinę, letrado przy Ilustre Colegio de Jaén.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności – ipso iure – art. 1 pkt 7 rozporządzenia Rady (WE) nr 864/04;
- odłożenie decyzji w przedmiocie kosztów.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca zaskarża ww. przepis w zakresie, w jakim dodaje on, wyłącznie dla oliwy z oliwek, rok 1999/2000, do pozostałych trzech lat przewidzianych dla innych rolników (2000/2001, 2001/2002 i 2002/2003), w celu ustalenia wsparcia bezpośredniego dla producentów.

Na poparcie swoich żądań strona skarżąca utrzymuje, że przepis ten, poza tym, iż brak jest do niego uzasadnienia, przez co narusza obowiązek uzasadnienia aktów prawnych, jest dyskryminujący dla określonych regionów i bardzo licznych rolników, ze względu na to, że w roku 1999/2000 w Andaluzji, a zwłaszcza w Jaén, produkcja była bardzo niska. W ten sposób, przez sam fakt, że przy obliczaniu wsparcia uwzględnia się ten rok, plantatorzy oliwek z Jaén, wraz z innymi plantatorami oliwek z Kordowy i Grenady, poniosą poważną szkodę majątkową, a tym samym zostaną poddani dyskryminacji.

Wreszcie, strona skarżąca zarzuca jednoczesne nadużycie władzy.

Skarga wniesiona dnia 22 lipca 2004 r. przez Cristóbal Gallego Martíneza, Benita Garcíę Burgosa i Antonia Parrasa Rosę przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa T-297/04)

(2004/C 251/50)

(Język postępowania: hiszpański)

Dnia 22 lipca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Radzie przez Cristóbal Gallego Martíneza, Benita Garcíę Burgosa i Antonia Parrasa Rosę, zamieszkałych w Jaén (Hiszpania), reprezentowanych przez letrado en ejercicio José Francisca Vázquez Medinę, abogado del Ilustre Colegio de Jaén.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności – ipso iure – art. 1 pkt 7 rozporządzenia Rady (WE) nr 864/04;
- odłożenie decyzji w przedmiocie kosztów.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty zostały już przytoczone w sprawie T-295/04.

Skarga wniesiona dnia 22 lipca 2004 r. przez Republikę Włoską przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-304/04)

(2004/C 251/51)

(Język postępowania: włoski)

Dnia 22 lipca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich Republika Włoch reprezentowana przez avvocato dello stato Antonio Cingolo wniosła skargę przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności ostatecznej decyzji Komisji nr C(2004) 1812 z dnia 19 maja 2004 r. w sprawie sprzeczności z prawem i nakazu windykacji pomocy udzielonej przez Włochy (w rozumieniu ustawy nr 394 z 1981 r.) na rzecz WAM s.p.a. w formie obniżenia odsetek na kwotę 104.313,20 Euro począwszy od 24 kwietnia 1996 oraz na kwotę 106.366,60 Euro począwszy od 9 listopada 2000 r. (pomoc państwa nr C 4/2003/ (ex NN 102/2002),

— stwierdzenia nieważności wszelkich ewentualnych aktów powiązanych i warunkowych i obciążenia Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Republika włoska wniosła do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich skargę na decyzję Komisji Europejskiej nr C(2004) 1812 z dnia 19 maja 2004 r. w sprawie sprzeczności z prawem i nakazu windykacji pomocy udzielonej przez Włochy (w rozumieniu ustawy nr 394 z 1981 r.) na rzecz WAM s.p.a. w formie obniżenia odsetek na kwotę 104.313,20 Euro począwszy od 24 kwietnia 1996 oraz na kwotę 106.366,60 Euro począwszy od 9 listopada 2000 r. (pomoc Państwa nr C 4/2003/ (ex NN 102/2002)). Ustawa nr 394 z 1981 r. wspiera w szczególności firmy włoskie pragnące tworzyć oddziały, przedstawicielstwa, sklepy i składy towarowe.

Na poparcie skargi Republika Włochy wskazała na następujące naruszenia:

- A) Naruszenie istotnych wymogów proceduralnych poprzez uchybienie prawu do obrony, zasadzie przejrzystości oraz zasadzie kontradyktoryjności, w wyniku niedoręczenia Włochom przez Komisję kopii zawiadomienia, na podstawie którego wszczęto postępowanie,
- B) Naruszenie istotnych wymogów proceduralnych przez uchybienie prawu do obrony i wadliwość uzasadnienia wskutek nieprawidłowości dochodzenia, polegających na niedokonaniu przez Komisję niezbędnych ustaleń w przedmiocie zawiadomienia i następujących po nim czynności, na mocy uprawnień dochodzeniowych przyznanych jej rozporządzeniem dotyczącym procedury nr 659/1999 ⁽¹⁾.
- C) Błąd co do kwalifikacji prawnej okoliczności faktycznych i naruszenie art. 1 litera b) rozporządzeń Komisji nr 69/2001 ⁽²⁾ i 70/2001 ⁽³⁾, polegające na nieprawidłowym zakwalifikowaniu pomocy, o której mowa w niniejszej sprawie jako „pomocy eksportowej”;
- D) Naruszenie zasady zaufania i zasady dobrej wiary poprzez postawienie przez Komisję zarzutu braku zgłoszenia udzielonej pomocy, pomimo że ustawa krajowa nr 394/1981 była jej znana. Z drugiej strony, cel przedmiotowych środków pomocowych nie miał bezpośredniego związku z eksportem, ich przyznanie miało natomiast służyć przede wszystkim umiędzynarodowieniu poprzez ustanawianie stałych baz produkcyjnych za granicą.
- E) Naruszenie art. 87 i nast. Traktatu WE i niedostateczne uzasadnienie. Stwierdza się, że w zaskarżonej decyzji Komisja nie wyjaśnia dlaczego i w jakim stopniu środek pomocowy, jak ten będący przedmiotem niniejszej sprawy, indywidualny i o dość nieznacznej wartości, miałby zdolność wpływania na wymianę handlową pomiędzy Państwami Członkowskimi. Pozwana nie wyjaśnia również, na podstawie jakich elementów opiera się stwierdzone zagrożenie w zakresie zakłócenia konkurencji wewnątrz-wspólnotowej, szczególnie wobec pomocy, której wartość jest dość nieznaczna.
- F) Naruszenie art. 4 rozporządzenia nr 69/2001 i wadliwość uzasadnienia, wskutek retroaktywnego zastosowania tego przepisu do stanu faktycznego zaistniałego pod rządami poprzednio obowiązującej regulacji.
- G) Niedostateczne uzasadnienie, brak logiki, naruszenie zasady słuszności i niewłaściwe zastosowanie rozporządzeń nr 69 i 70 z 2001 r. polegające na tym, że Komisja ustaliła kwotę zwrotu pomocy na podstawie kryteriów, które powinny być uznane za niezajdujące w niniejszej sprawie zastosowania i nieprawidłowe.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz.U. L 83 z 27.3.1999, str. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 69/2001 z dnia 12 stycznia 2001 r. w sprawie zastosowania art. 87 i 88 Traktatu WE w odniesieniu do pomocy w ramach zasady de minimis (Dz.U. L 10 z 13.1.2001, str. 30).

⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 70/2001 z dnia 12 stycznia 2001 r. w sprawie zastosowania art. 87 i 88 Traktatu WE w odniesieniu do pomocy państwa dla małych i średnich przedsiębiorstw (Dz.U. L 10 z 13.1.2001, str. 33).